

[Kurt Brauer.]

om, at ordet „ankestyrelse“ efter min opfattelse ikke er så godt, og at der bør sættes et spørgsmålstegn ved anvendelsen af dette ord, er det, som fru Nathalie Lind har forklaret tidligere, fordi ordet „styrelse“ giver en association til et organ, der er placeret under et ministerium, således at det videre forløb i en sags gang er via dette ministerium. Der er faktisk ikke her tale om noget sådant, og derfor synes jeg, ordet er dårligt valgt.

Så vender jeg mig til de andre muligheder, der måtte eksistere. Fru Nathalie Lind nævnte to, ankeret eller ankeråd. Med hensyn til ordet „ankeret“ ser jeg ikke af lovforslaget, som det ligger på bordet nu, at der vil blive tale om noget, der særlig præcist minder om en egentlig retshandling. Derfor vil det ord måske også komme til at give gale associationer. Men jeg åbnede for, at man kunne sørge for, at det fik karakter af en egentlig retshandling derved, at den klagende part fik stillet en talsmand og den anklagede part en repræsentant til rådighed, som så hver for sig over for panelet af folk fra ankestyrelsen kunne tale de pågældendes sag. Hvis vi kunne give det, der nu kaldes ankestyrelsen, et sådant faktisk indhold, f. eks. ved hjælp af dens forretningsorden, ville jeg mene, at ordet „ankeret“ var et godt ord. Hvis det blot skal være 4 mennesker, der sætter sig sammen — måske med styrelschefen siddende hos, hvis det er en principalsag — er der ikke tale om nogen egentlig retshandling. Så er der kun tale om, som jeg siger, at en 4-5 mand sætter sig sammen og afgør en sag, og så synes jeg, at ordet er forkert anvendt. Dette blot, for at man kan have helt klart, hvad jeg mener.

Desuden sagde jeg om det folkevalgte element, at der efter min opfattelse var tre muligheder til rådighed for ministeren: hun kunne lade foretage rotation over hele spektret, inden for hele styrelsen, og lade være med at undtage nogen. Ministeren kunne også beslutte sig for overhovedet ikke at have rotation, f. eks. med den motivering, at det i virkeligheden kræver specialkendskab også hos lægmænd inden for de enkelte områder. Eller ministeren kunne bestemme sig til at gå med til at fjerne lægmandsinstituttet totalt. Jeg understregede, at ingen af disse ting havde socialistisk folkeparti lagt

sig fast på. Det mener jeg blev understreget temmelig klart, så jeg kan ikke forstå, hvordan misforståelsen kan være opstået. Min egen sympati er måske skinnet igennem ved hjælp af min stemmeføring heroppefra, men den kan man jo ikke læse af fortrykket.

Nu har ministeren meddelt, at ministeren har valgt, at der skal være rotation over det hele, for undtagelsen for børne- og ungdomsforsorgen er jo kun til stede i en overgangsperiode. Jeg kunne nu godt alligevel — og jeg understreger atter, at dette er helt for egen regning og altså ikke for socialistiske folkepartis regning, for vores demokratiske maskine har ikke virket på dette spørgsmål endnu, og derfor har vi ikke truffet nogen beslutning endnu — tænke mig at stille yderligere et spørgsmål om denne sag: hvem er den sikreste person for en klagende? Hvem er det, som den klagende part har mest fornøjelse af? Er det den, der repræsenterer, skal vi sige folkets retsbevidsthed, som altså er læg og ikke ved noget specielt om det emne, eller er det den person, som vi har ofret uddannelsesmidler på og for i hundredtusindvis af kroner har forsøgt at uddanne til specielt at vide, hvad der gør sig gældende for hvert enkelt socialt tilfælde? Hvem er det bedst for den klagende part at blive repræsenteret af? Hvem vil man helst have skal afsige den endelige dom i denne sag? Det spørgsmål vil jeg gerne stille. Jeg mener ikke, at det kan afklares med nogle blomstrende vendinger om det gode i, at folkets retsbevidsthed bliver repræsenteret. Jeg vil prøve at se dette fra klientens side. Hvor har klienten sin største fornøjelse? Hvor har han sin største gevinst?

Og så blot til slut: når jeg har talt om folketetinget som den sidste instans, mener jeg, at vi herinde omhyggeligt må følge offentliggørelsen af de afgørelser, der er truffet. Derved vil vi kunne danne os et mønster af, hvor det sociale niveau faktisk ligger her i landet, og deraf må vi så drage vores konklusioner. Folketinget, som jo ifølge grundloven er rigets øverste myndighed, bliver til syvende og sidst på den måde den sidste instans, den instans, der griber ind, hvis vi opdager, at en lov er udformet sådan, at ankestyrelsen, eller hvad det måtte komme til at hedde, kun kan afgøre en sag på én måde, at loven altså er kommet til at virke som et loft, som vi ikke vil finde os i er hvor